

5ο Μήνυμα

Απολαμβάνουμε τον Χριστό ως την Πραγματικότητα του Ιωβηλαίου της Καινής Διαθήκης

Αναγνώσματα από την Αγία Γραφή: Λευ 25:8-17, Ησ 61:1-3,
Λκ 4:16-22, Πραξ 26:16-19

I. Το έτος του ιωβηλαίου στο Λευιτικό 25:8-17 αποτελεί μέρος της προφητείας στον Ησαΐα 61:1-3 και εκπληρώνεται στην πραγματικότητα στο κατά Λουκά 4:16-22:

- A. Κατά το έτος του ιωβηλαίου υπήρχαν δύο κύριες ευλογίες: ο κάθε άνθρωπος επέστρεφε στη χαμένη ιδιοκτησία του και απελευθερωνόταν από τη δουλεία—Λευ 25:8-17:
1. Κατά το έτος του ιωβηλαίου όλοι όσοι είχαν πουλήσει την ιδιοκτησία τους, τον κλήρο τους από την καλή γη, επέστρεφαν στα κτήματά τους, χωρίς να πληρώσουν τίποτα για να τα εξαγοράσουν (Λευ 25:10, 13, 28), και ο καθένας που είχε πουληθεί ως δούλος ξανακέρδιζε την ελευθερία του και επέστρεφε στην οικογένειά του (Λευ 25:39-41).
 2. Η επιστροφή στα κτήματά τους, η απελευθέρωση (από τη δουλεία) και η επιστροφή στην οικογένειά τους υποδηλώνουν ότι στο ιωβηλαίο της Καινής Διαθήκης οι πιστοί έχουν γυρίσει στον Θεό, που είναι η χαμένη τους θεία ιδιοκτησία, έχουν απελευθερωθεί από όλα τα δεσμά, και έχουν επιστρέψει στην εκκλησία, που είναι η θεία τους οικογένεια—Εφ 1:13-14, Ιω 8:32, 36, βλ. Ψλ 68:5-6.
- B. Στον τύπο της Παλαιάς Διαθήκης το ιωβηλαίο διαρκούσε για ένα χρόνο, αλλά κατά την εκπλήρωση, αναφέρεται σε ολόκληρη την εποχή της Καινής Διαθήκης, την εποχή της χάριτος, τον καιρό που ο Θεός δέχεται τους επιστρεφόμενους αιχμαλώτους της αμαρτίας (Ησ 49:8, Λκ 15:17-24, Β΄ Κορ 6:2) και που οι καταπιεσμένοι, κάτω από τα δεσμά της αμαρτίας, απολαμβάνουν την απελευθέρωση της σωτηρίας του Θεού (Ρωμ 7:14—8:2).
- Γ. Η απόλαυση του ιωβηλαίου από τους πιστούς στην εποχή της χάριτος (η απόλαυση του Χριστού που είναι η χάρη του Θεού προς αυτούς) θα έχει ως αποτέλεσμα την πλήρη απόλαυση του ιωβηλαίου στη χιλιετία και την πληρέστερη απόλαυση στη Νέα Ιερουσαλήμ στο νέο ουρανό και τη νέα γη—Ιω 1:16-17, Ρωμ 5:17, Φιλ 3:14, Απ 22:1-2α.

II. Το έτος του ιωβηλαίου είναι η εποχή του Χριστού, ως η χάρη που παρέχεται μέσα μας για την απόλαυσή μας, μέσω των λόγων της χάριτος. Το ιωβηλαίο της Καινής Διαθήκης είναι μια εποχή έκστασης για τη σωτηρία μας—Λκ 4:22, Ψλ 45:2, Ιω 1:14-17, Β΄ Κορ 6:2:

- A. Η εποχή της Καινής Διαθήκης είναι μια εποχή έκστασης, και ο κάθε Χριστιανός βρίσκεται σε έκσταση. Αν δεν έχουμε βρεθεί τότε σε έκσταση μπροστά στον Θεό, αυτό δείχνει ότι δεν έχουμε αρκετή απόλαυση Θεού—Β΄ Κορ 5:13, Πραξ 11:5, 22:17, Ψλ 43:4α, 51:12, Α΄ Πε 1:8, Ησ 12:3-6.
- B. Το ιωβηλαίο σημαίνει να μην έχουμε καμία ανησυχία, κανένα άγχος, καμία μέριμνα ή έγνοια, καμία έλλειψη ή ανεπάρκεια, καμία αρρώστια ή συμφορά, και κανένα πρόβλημα, αλλά αντιθέτως, να έχουμε όλα τα οφέλη. Επομένως, όλα είναι ευάρεστα και ικανοποιητικά στην καρδιά μας, είμαστε ελεύθεροι από το άγχος, άνετοι, ενθουσιασμένοι και περιχαρείς—Ψλ 103:1-5, 116:1-7, 12-13, 17-19.
- Γ. Πρέπει να λαμβάνουμε τον Κύριο Ιησού ως το αληθινό ιωβηλαίο μέσα μας. Αν έχουμε τον Κύριο, θα έχουμε και τον Θεό ως το κτήμα μας και θα μπορούμε να απελευθερωθούμε από τα δεσμά της αμαρτίας και του Σατανά, για να έχουμε αληθινή ελευθερία και ανάπαυση—Πραξ 26:18, Εφ 1:13-14, Κολ 1:12, Μτ 11:28, Ιω 8:32, 36:

1. Όταν λαμβάνουμε τον Χριστό ως τον Σωτήρα μας και τη ζωή μας, εισέρχεται μέσα μας για να γίνει το ιωβηλαίο μας. Αλλά αν δεν Του επιτρέπουμε να ζει μέσα μας και αν δεν ζούμε δι' Αυτού, κατ' ουσίαν, δεν θα ζούμε στο ιωβηλαίο—Ιω 8:11-2.
 2. Αν η καρδιά μας τίθεται σε κάποιο άλλο άνθρωπο, πράγμα ή ζήτημα, εκτός από τον Κύριο, αυτό είναι ειδωλολατρία, και το τέλος θα είναι η εξαθλίωση—Α' Ιω 5:21, βλ. Ιεζ 14:3, 5, 6:9.
 3. Αν επιτρέπουμε στον Χριστό να ζει μέσα μας και εμείς ζούμε δι' Αυτού, όλα θα είναι προς την ικανοποίησή μας. Αλλιώς, όλα θα αποτελούν πρόβλημα, και τίποτα δεν θα είναι σαν το ιωβηλαίο.
- Δ. Όλα μπορούν να είναι ικανοποιητικά σε μας μόνο εφόσον έχουμε κερδίσει τον Χριστό που τα περιλαμβάνει όλα για την απόλαυσή μας. Μόνο ο Χριστός μέσα μας, όχι εξωτερικά άτομα, ζητήματα ή πράγματα, μας δίνει τη δυνατότητα να είμαστε ήρεμοι και ελεύθεροι από κάθε ανησυχία καθώς αντιμετωπίζουμε κάθε είδους καταστάσεις—Φιλ 3:8-9, 4:5-8, 11-13.

III. Η διακήρυξη του ιωβηλαίου στον Λουκά 4 διέπει την κεντρική σκέψη ολόκληρου του κατά Λουκά Ευαγγελίου, ενώ οι παραβολές του καλού Σαμαρείτη στο κεφάλαιο 10 και του άσωτου γιου στο κεφάλαιο 15 αποτελούν υπέροχες απεικονίσεις του ιωβηλαίου:

- A. Ο Άνθρωπος Σωτήρας που παρουσιάζεται στην παραβολή του καλού Σαμαρείτη υποδηλώνει την έκφραση των θείων ιδιοτήτων Του με τις ανθρώπινες αρετές Του—Λκ 10:25-37:
1. Ο Άνθρωπος Σωτήρας, ταξιδεύοντας για τη διακονία Του, που αναζητά χαμένους και σώζει αμαρτωλούς (Λκ 19:10), κατέβηκε εκεί που ξάπλωνε ένα πληγωμένο θύμα των Ιουδαϊστών ληστών στην άθλια και ετοιμοθάνατη κατάσταση του.
 2. Όταν τον είδε ο Άνθρωπος Σωτήρας, τον σπλαχνίστηκε στην ανθρώπινη φύση με τη θεϊότητά Του, του πρόσφερε τρυφερή θεραπεία και σωτήρια φροντίδα, καλύπτοντας πλήρως την επιτακτική του ανάγκη—Λκ 10:33-35.
- B. Ο Άνθρωπος Σωτήρας, που παρουσιάζεται στην παραβολή του άσωτου γιου, δείχνει το Πνεύμα Του που ποιμαίνει, αναζητά και σώζει με την καρδιά του Πατέρα που αγαπά, συγχωρεί και συμπονάει—Λκ 15:11-32, βλ. 9:55-56:
1. Μια μέρα ο άσωτος γιος επέστρεψε στο κτήμα του και στον οίκο του πατέρα του. Αυτό ήταν το ιωβηλαίο, μια απελευθέρωση. Όλα ήταν ευχάριστα και ικανοποιητικά—Λκ 15:20, 24, βλ. Λευ 25:10-12.
 2. Το να σωθούμε σημαίνει να επιστρέψουμε στην κληρονομιά μας, στον Θεό, να γυρίσουμε σε Αυτόν, απολαμβάνοντάς Τον εκ νέου ως το κτήμα μας (Εφ 1:13-14). Το να σωθούμε σημαίνει να κερδίσουμε τον Θεό. Όταν έχουμε τον Θεό, έχουμε τα πάντα. Χωρίς τον Θεό, δεν έχουμε τίποτα (Κολ 1:12).
 3. Ο Θεός έχει γίνει η ευλογημένη μερίδα μας εν Χριστώ, αλλά πολλοί Χριστιανοί δεν είναι χαρούμενοι. Είναι σαν φώτα που δεν φωτίζουν, επειδή δεν «ανοίγουν τον διακόπτη», για να λάβουν τον Θεό ως τη μερίδα τους—Εφ 4:18, Φιλ 2:12-16.
 4. Η αποδοχή του (άσωτου) γιου από τον πατέρα, όπως και η επιστροφή του γιου στον πατέρα και στον οίκο του, ήταν το έτος του ιωβηλαίου για τον γιο, το έτος της χάριτος—Λκ 15:20.
 5. Ο Θεός εν Χριστώ έχει γίνει το «καλοθρεμμένο μοσχάρι» για την απόλαυση των άσωτων γιων που έχουν μετανιώσει και επιστρέψει—Λκ 15:23.
 6. Αυτό αντιστοιχεί με το Λευιτικό 25:11-12, που λέει ότι οι άνθρωποι δεν έπρεπε να σπείρουν ούτε να θερίσουν κατά το έτος του ιωβηλαίου, αλλά μόνο να τρώνε και να απολαμβάνουν. Εφόσον μετανοήσουμε και επιστρέψουμε στον Θεό, λαμβάνοντας τον Κύριο Ιησού, έχουμε τον Θεό μέσα μας, και αυτό αποτελεί την αρχή του ιωβηλαίου μας.

7. Δεν είμαστε πλέον οι μισθωτοί υπηρέτες του Πατέρα, αλλά οι γιοι που απολαμβάνουν. Μπορούμε να απολαμβάνουμε συνεχώς τον Θεό ως το κτήμα μας εις την αιωνιότητα.

IV. Χρειάζεται να απολαμβάνουμε τον Χριστό ως την πραγματικότητα (των διαφορών πτυχών) της ελευθερίας και της ευλογίας του ιωβηλαίου της Καινής Διαθήκης—Ακ 4:18-19:

- A. Προκειμένου να απολαμβάνουμε τον Χριστό, ως την πραγματικότητα του ιωβηλαίου, χρειάζεται να περνάμε χρόνο με τον Κύριο μέρα με τη μέρα, για να ακούμε τον λόγο Του να εμποτιστούμε με Αυτόν. Χρειάζεται να ακολουθούμε το πρότυπο της Μαρίας, η οποία καθόταν στα πόδια του Κυρίου και άκουγε τον λόγο Του—Ακ 10:39:
 1. Η Μαρία καθόταν στα πόδια μόνο του Κυρίου Ιησού και κανενός άλλου. Ερχόταν κοντά στον Κύριο. Δεν υπάρχει καλύτερη μέθοδος από το να ερχόμαστε στον Κύριο κάθε στιγμή, να Τον αγαπάμε, να Τον λατρεύουμε, να έχουμε συνεχώς κοινωνία με Αυτόν, και να μένουμε στην παρουσία Του.
 2. Η Μαρία καθόταν στα πόδια του Κυρίου Ιησού, που σημαίνει ότι ταπεινώθηκε προκειμένου να λάβει τον Κύριο ως χάρη (Α΄ Πε 5:5). Η ταπεινοφροσύνη δεν σημαίνει να μειώνουμε τον εαυτό μας, αλλά να τον αγνοούμε, να τον μηδενίζουμε και να τον θεωρούμε ένα τίποτα.
 3. Η Μαρία καθόταν. Η ησυχία ενώπιον του Κυρίου συχνά αποτελεί την πηγή της πνευματικής δύναμης (Ησ 30:15α). Τα μάτια και οι σκέψεις του ανθρώπου συχνά αποσπώνται από τον εξωτερικό κόσμο. Εκείνοι που είναι απασχολημένοι, έχοντας περιπλανώμενο νου και διχασμένες σκέψεις, δεν μπορούν να λάβουν αποκάλυψη εύκολα.
 4. Η Μαρία άκουγε το λόγο του Κυρίου. Τα λόγια του Κυρίου είναι πνεύμα και ζωή (Ιω 6:63) για να παρέχει τον εαυτό Του μέσα στον άνθρωπο. Επειδή άκουγε τον λόγο του Κυρίου, Εκείνος είχε την ευκαιρία να μεταδίδει τον εαυτό Του σε αυτήν, ώστε να μπορεί να λαμβάνει και να κερδίζει τον Κύριο συνεχώς.
- B. Η σωτηρία του Θεού μάς κάνει να έχουμε αληθινή ελευθερία. Το κτήμα μας είναι ο Θεός, και η ελευθερία μας έρχεται από την απόλαυση του Θεού. Αν ο άνθρωπος δεν απολαμβάνει τον Θεό, δεν μπορεί να έχει αληθινή ελευθερία. Ελευθερία σημαίνει να απελευθερωνόμαστε από κάθε δεσμό, κάθε βαρύ φορτίο, κάθε καταπίεση και κάθε δουλεία—Ιω 8:32, 36, Γαλ 5:1, Β΄ Κορ 3:17.
- Γ. Αρχικά, ο Σατανάς μας αιχμαλώτισε. Μετά ήρθε να κατοικήσει μέσα μας ως ο υποκινητής των αμαρτιών μας. Ως αποτέλεσμα, έγινε ο παράνομος αφέντης μας, και εμείς γίναμε οι αιχμάλωτοί του, σε βαθμό που είμαστε πλέον ανίκανοι να κάνουμε το καλό και μπορούμε μόνο να αμαρτάνουμε—Ρωμ 7:14, Α΄ Ιω 5:19:
 1. Αν ο άνθρωπος δεν έχει τον Θεό, ό,τι κι αν απολαμβάνει εκτός από τον Θεό, θα είναι σαν σκυλοτροφή, σκύβαλα και απορρίμματα—Φιλ 3:7-9, βλ. Β΄ Πε 2:22.
 2. Ο Σατανάς ονομάζεται Βεελζεβούλ, που σημαίνει «ο κύριος του σωρού κοπριάς» από το «Βεελζεβούβ» που σημαίνει «ο κύριος των μυγών». Ο Σατανάς ειδικεύεται στο να οδηγεί τους αμαρτωλούς σαν μύγες για να τρέφονται με την κοπριά—Μτ 10:25, 12:24, 27, Β΄ Βασ 1:2.
 3. Παρόλο που βαθιά μέσα στην καρδιά κανένας δεν θέλει να αμαρτάνει, τελικά όλοι αμαρτάνουν. Κανένας δεν μπορεί να ελέγξει τον εαυτό του. Όλοι έχουν γίνει δούλοι της αμαρτίας—Ρωμ 7:18-23, Ιω 8:34.
- Δ. Η απελπισμένη κραυγή του Παύλου στην προς Ρωμαίους 7:24 απαντάται στο εδάφιο 8:2, το οποίο λέει ότι ο νόμος του Πνεύματος της ζωής μας ελευθερώνει εν Χριστώ Ιησού από το νόμο της αμαρτίας και του θανάτου.

- Ε. Μπορούμε να απελευθερωθούμε και να έχουμε αληθινή ελευθερία μόνο όταν απολαμβάνουμε τον Χριστό ως το ζωοποιό Πνεύμα. Μόνο εκείνοι που απολαμβάνουν τον Θεό δεν διαπράττουν αμαρτίες και είναι αληθινά ελεύθεροι, ζώντας μια ζωή ελευθερίας και απελευθέρωσης από τα δεσμά—Ιω 8:11-12, 24, 28, 31-36:
1. Ο νόμος του Πνεύματος της ζωής μάς απελευθερώνει από το νόμο της αμαρτίας και του θανάτου. Αυτός ο νόμος είναι ο ίδιος ο Κύριος, ο οποίος πέρασε από τον θάνατο και την ανάσταση για να γίνει το ζωοποιό Πνεύμα—Ρωμ 8:2.
 2. Αν δεν απολαμβάνουμε τον Κύριο επαρκώς, θα παραμένουμε δέσμιοι πολλών πραγμάτων. Το να παίρνουμε αποφάσεις δεν έχει αποτέλεσμα. Πρέπει να ερχόμαστε συνεχώς στον Κύριο για να Τον τρώμε και Τον απολαμβάνουμε—Α΄ Κορ 1:9, Απ 2:7, Ησ 55:1-2.
 3. Ο Χριστός ως το ιωβηλαίο μάς ελευθερώνει από τη φτώχεια, την αιχμαλωσία, την τύφλωση και την καταπίεσή μας—Εκ 1:2, 14, 3:11, Φιλ 3:8, Β΄ Πε 2:22, Ακ 12:21, Απ 3:17.
- ΣΤ. Η καθημερινή ζωή του ιωβηλαίου είναι μια ζωή στην απόλαυση του Χριστού, η ζωή όπου απολαμβάνουμε τον Θεό ως την κληρονομιά μας και την αληθινή μας ελευθερία—Πραξ 26:18, Ιω 8:36:
1. Η καθημερινή ζωή του ιωβηλαίου είναι μια ζωή όπου λαμβάνουμε τον ίδιο τον Θεό και τον Χριστό σε κάθε κατάσταση. Τότε Εκείνος γίνεται ο βασικός παράγοντας και το κέντρο μέσα μας, που υπερσχύει όλων των προβλημάτων της ζωής—Ιω 6:16-21, Κολ 1:17β 18β, Φιλ 4:6-7, 11-12.
 2. Επειδή όλα βρίσκονται κάτω από την κυριαρχία του Κυρίου, πρέπει να προσευχόμαστε, «Κύριε, γέμισέ με, κέρδισέ με και κατάκτησέ με. Ανεξάρτητα από την εξωτερική μου κατάσταση, απλά θέλω να Σε απολαμβάνω». Χρειάζεται να γίνουμε οι σημερινοί διάκονοι και μάρτυρες, να ζούμε και να διακηρύττουμε το ευαγγέλιο—τον Χριστό ως το ιωβηλαίο της χάρις—για την εκτέλεση της αιώνιας οικονομίας του Θεού—Πραξ 26:16-19.